

På mossen

Det var drygt en dagsmarsch från byn. En fjällsluttning sluttade flackt norrut ned emot en mosse. Vindlande ned längs sluttningen gick en stig som om våren förvandlades till en liten bäck. En smal remsa skog kantade mossen. Solen värmdde mossen och morgonens dimma lättade sakta. Folke väntade vid mossens kant för tredje morgonen i rad. Han hade rest en enkel koja av ett vindfäll och några täta grenar en bit in i skogen. Den var inte så varm, men det var lika bra för när morgonkylan väckte honom var det dags att sätta sig vid passet. Råbocken han väntade på borde ha kommit, eller hade den passerat och han somnat utan att märka det? Den brukade passera mossen någon gång på morgonen. Han kände efter vindriktningen. Den verkade ligga rätt så hans vittring skulle driva inåt skogen. Den låg fel igår, men någon bock hade ändå inte synts till. Han började fundera på att återvända tomhänt när han såg bocken och en get komma gående från mossens sydända. Ett svagt knakande hördes till vänster om honom, men han brydde sig inte om det. Bocken brydde sig inte om det heller. När bocken kommit en bit ut på mossen tog han sikte och spände bågen.

Ett spjut slog in i bockens sida och han skrek. Geten sprang iväg och bocken följde efter men kunde inte hålla takten med spjutet i sidan. Vid mitten av mossen lossade spjutet. Han försökte några steg ytterligare men orkade inte och segnade ner. Tankarna rusade genom Folkes huvud. Någon hade kastat ett spjut och skadat bocken han legat så länge i väntan på. Ilskan rusade till huvudet och han rusade upp utan att tänka. Folke sprang över blötmyren så vattnet skvätte. Bakom honom skrek någon att han skulle låta bocken vara; den var ju inte hans. Han brydde sig inte. Han hade frusit i dagar för bocken skull och tänkte inte låta den slippa honom ur händerna nu. Vattnet skvätte runt fötterna och nästanstans tappade han höger sko. Väl framme vid rådjuret gav han det nådastöten och med en suck dog bocken.

”Ha!”

Folke vände sig triumferande mot den andre jägaren som plaskade fram över myren. Det var en mager man med slitna kläder och kantigt ansikte. Den andre jägaren brydde sig inte om Folke utan gick fram till bocken och böjde sig över den.

”Låt bli! Den är inte din!” sa Folke ilsket.

Mannen brydde sig inte om honom. Folke tog tag i mannens axel och med överraskande lätthet kastade han honom bakåt i en pöl. Mannen tog sig på fötter igen och sa:

”Jag fällde den. Du borde ha låtit den vara. Den var min.”

”Jag har frusit i en vecka i väntan på bocken. Den brukar komma här, det är min jakt-koja där borta, jag har varit den på spåret i månader. Du kan kasta hur många spjut i den du vill. Bocken är min.”

”Traditionen säger att den som faller bytet ska få behålla det.” sa mannen trött.

”Jag dräpte rådjuret, jag behåller det.” Folke började bli irriterad.

Den andre jägaren gick närmare och tittade Folke i ögonen:

”Om du hade varit hälften av den jägare du tror du är hade du respekterat traditionen.”

”Om du varit hälften av den karl du tror du är hade du vetat att ge upp i tid. Vet du vem jag är?”

”Nej.”

”Jag är Folke Ekehufvud.”

”Jag kanske borde förstått det?”

De båda flög på varandra och rullade runt i blötmyren. Nån bet där han kom åt, den andre boxade så gott han kunde. Så småningom orkade de bara pusta ut, liggande i det mörka kalla myrvattnet.

”Du Ekehufvud?”

”Hmmm?”

”Vi delar på kadavret. Du tar hälften, jag tar hälften.”

”Nej. Det är mitt byte.”

”Jag fällde den, du dräpte den. Vi har lika delar.”

”Försök inte. Han är min. Hela!”

De flög på varandra igen. Solen gick ner, den lilla värmen som var kvar försvann och slagsmålet ebbade ut. De kröp upp på var sin tuva och blängde surt på varandra. Folke somnade till slut men vaknade av ett ljud. Den andre jägaren försökte släpa bort rådjuret men var för kall, trött och frusen för att orka.

”Låt bli djuret, eller ska du ha en omgång till?”

Mannen släppte bocken och släpade sig upp på torr mark. Snart snarkade han och Folke smög fram till bocken och började dra i den. Han hade släpat den någon meter när nån kastade en tuva på honom.

”Låt den vara. Vi kan dela den, men hela får du inte.”

Folke släppte inte och snart rullade de runt på myren igen. De rullade och slogs, och till slut var de vid kanten av mossen. Efter att utbytt förolämpningar satte de sig vid var sitt träd. Ingen av dem vågade låta den andre somna. Till slut somnade de båda och vaknade när vårvärmen började jaga myrkylan ur kroppen på dem. Folke tände en eld och kastade ett vedträ på den andre jägaren var gång han försökte smyga ut till bocken. Vädret blev varmare och varmare. Ingen av jägarna lät den andre gå ut till rådjuret. Emellanåt förolämpade de varandra, ibland slogs de. Till slut tröttnade Folke. Hur länge han suttit där han var visste han inte, det var länge i alla fall.

”Låt gå! Vi delar väl då!”

De gick båda två ut till bocken, Folke halvt skolös. När de kom närmare kände de lukten av ruttet kött. Ingen sade något. De vände tillbaka till elden. Folke samlade sina saker och vände hemåt. Den andre jägaren satte sig vid brasan och kastade förstrött Folkes högersko på elden.

Långt efter att han gett sig av från Berghem återvände Folke. Blöt, frusen halvt skolös och arg klev han in i stugan.

”Du tog tid på dig. Vad har du med dig?” frågade Sara.

”Rådjur!” fräste Folke och slängde en nysnarad hare på bordet.